

Arrest

nr. 86 173 van 23 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnen gekomen op 1 december 2010. Op 2 december 2010 diende hij een asielaanvraag in (bijlage 26).

1.2. Op 4 februari 2011 werd het dossier van de verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

1.3. Op 29 maart 2012 neemt de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Uttarkanya VDC (Village Development Committee) in Lamjung District (Nepal). Van 2056 tot 2062 (Nepalese kalender, wat overeenstemt met de jaren 1999 tot 2005-2006 volgens de Gregoriaanse kalender) werkte u in een hotel in Qatar. Toen u terugkeerde naar uw dorp in Nepal in 2062 (2005-2006), kwam de Young Communist League (YCL) – de jongeren vleugel van de maoïstische partij – van het district Lamjung een donatie vragen. U gaf hen toen 40000 Nepalese roepies. Onder invloed van uw familie en uit sympathie, was u gedurende twee jaar in 2062 (2005-2006) lid van de royalistisch gezinde RPP-Nepal partij (Rastriya Prachantra Party Nepal). U was niet politiek actief en evenmin geïnteresseerd in politiek. Nadien vernieuwde u uw lidmaatschap niet meer. U richtte in 2063 (2006-2007) een jongerenvereniging in uw dorp op, Adarsa Youth Club genaamd, waarvan u de leider was. Jullie organiseerden sociale activiteiten in uw dorp en boden hulp aan mensen in nood. Zo was er op 1/01/2064 (14 april 2007) een inhuldiging van een voetbalplein, een initiatief van uw vereniging, in het dorp Ghale, Uttarkanya VDC. U nodigde de districtvoorzitter van de RPP-N, H. B. G. (...) genaamd, uit om te spreken. H. B. G. (...) sprak over het belang van de jeugd voor de ontwikkeling van Nepal maar sprak zich negatief uit over de YCL. Na de speech werden zowel u als andere leden van de vereniging beschuldigd door de leiders van de YCL van Lamjung dat u aan politiek deed omdat u de partijvoorzitter van de RPP-N had gevraagd. Ze zeiden dat dit niet meer mocht gebeuren. Vervolgens opende u in uw dorp met geld van de vereniging in de 1ste of de 2de maand van het jaar 2064 (april/mei 2007) een winkel waar u papierwaren en kledij verkocht. Ongeveer drie à vier maanden na de opening van uw winkel kwamen leden van de YCL regelmatig (om de week/twee weken) donaties eisen en u bedreigen. Ze vroegen telkens hoge bedragen, van 100000 roepies tot 200000 roepies. U weigerde geld te geven gezien u reeds in het verleden had gedoneerd. Op 15/09/2064 (30 november 2007) kwamen zeven à acht gewapende leden van de YCL naar uw huis. Ze zeiden dat u degene was die niet doneerde en u de leider was van de jeugd. U meent dat ze u als een bedreiging zagen omwille van het feit dat u een jongerenvereniging leidde. Ze namen u geblinddoekt mee naar een woud op een uur stappen van uw huis. Daar werd u gedurende 5 à 10 minuten in elkaar geslagen. Omdat u deed alsof u het bewustzijn had verloren, gingen ze weg. Vervolgens vluchtte u te voet naar uw zus die woonde in Prithvi Chowk (Pokhara). Daar verbleef u 12 tot 13 dagen alvorens u naar Kathmandu vertrok. In de hoofdstad verbleef u bij een vriend, D. J. G. (...) genaamd, in het gebied Gongabun. Sinds uw vertrek uit uw dorp stopte u met de vereniging en werd iemand anders voorzitter. De vereniging ging zonder u verder met haar sociale activiteiten. Niemand anders die lid was van de jongerenvereniging die u oprichtte werd ooit bedreigd door leden van de YCL. U leefde gedurende twee jaar zonder enige problemen in Kathmandu. In tussentijd leerde u er ook D. (...), de persoon die u in 2010 naar Europa smokkelde, kennen. Tijdens de feestperiode, in de 6de of de 7de maand van het jaar 2066 (september/oktober 2009), keerde u terug naar uw dorp. Na enkele maanden, in de 9de maand van 2066 (december 2009/januari 2010) opende u opnieuw een winkel in papierwaren en kledij. U hield zich uitsluitend bezig met uw winkel en werkte nergens mee in een vereniging. Leden van de YCL begon opnieuw donaties van 100000 roepies te eisen en u verbaal te bedreigen. U meent dat ze u problemen wilden bezorgen omdat ze kwaad waren nav het vorige incident en wraak wilden nemen. Ook denkt u dat ze u opnieuw bedreigden omwille van uw vroeger lidmaatschap van de RPP-N en het feit dat u vroeger voorzitter van de jeugdvereniging was geweest. Op 10/07/2067 (27 oktober 2010) kwamen ze om 23 uur bij u thuis, waar u samen woonde met uw ouders en uw broer, aankloppen. Gezien u enkele dagen voordien al een grote discussie met hen had gevoerd, verwachtte u hen opnieuw. Toen u dit hoorde, nam u uw Nepalees wapen (nan-chakcu – twee stokken verbonden met een draad) en vluchtte u uit het venster naar de achtertuin. Daar vielen vier à vijf personen u aan en versloeg u hen met uw wapen. U vluchtte te voet weg tot in Besisahar (Lamjung district) van waar u vervolgens verder reisde tot Kathmandu. U verbleef één nacht bij uw vriend D. (...). De volgende dag bezocht u D. (...). D. (...) waarschuwde u dat de maobadi op zoek waren naar u. Vervolgens regelde D. (...) uw reis naar Europa die u 800000 roepies kostte. Op 27 november 2010 verliet u Kathmandu richting India. Daar leerde u M. B. (...) (O.V. 6.733.050) kennen – met wie u een relatie begon – en reisde u samen met haar en de smokkelaar met een (ver)vals(t) Indisch paspoort op 30 november van Delhi naar Frankfurt (Duitsland). Vervolgens reisden jullie per wagen naar België waar u op 2 december 2010 asiel aanvroeg. Hoewel uw ouders nooit ofte nimmer persoonlijke problemen hebben gekend met maoïsten en ze hen nooit donaties hebben gevraagd, hadden ze schrik en besloten ze na uw vertrek uit Nepal te verhuizen naar Pokhara, een stad in het district Kaski. Op 1 oktober 2011 ging uw vriendin terug naar Nepal. U beschikt over een kaartje waaruit blijkt dat u voor een Sheraton Hotel in Qatar werkte. Na het gehoor legde u een kopie neer van uw staatsburgerschapskaart.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van India naar Duitsland en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. U verklaarde met een (ver)vals(t) blauw Indisch paspoort van Delhi naar Brussel gereisd te zijn (CGVS, pp. 11-12). U kon echter geen enkele informatie geven over de identiteit in het paspoort waarmee u reisde. Zo kende u de naam, geboorteplaats en geboortedatum niet van de valse identiteit vermeld in dit paspoort. U vermoedde dat Amit Yadav de naam in het paspoort was. U bent hier echter niet zeker van, en u gaf toe de naam nooit te hebben gekend. U bleek evenmin op de hoogte door welke instantie het visum in het paspoort was afgegeven (CGVS, p. 12). U weet dit gebrek aan kennis aan het feit dat u dit paspoort slechts tweemaal in uw handen zou hebben gehad. Bij de immigratiecontrole in Delhi toonde de smokkelaar immers zelf het paspoort waarmee u reisde. De enige maal dat u zelf bij een paspoortcontrole uw reisdocument toonde was bij de immigratiedienst in de luchthaven van Frankfurt. Verder kreeg u geen informatie van de smokkelaar over de identiteitsgegevens in het paspoort waarmee u reisde (CGVS, pp. 12-13 en p. 14). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u India werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat het allerminst geloofwaardig is dat iemand anders uw paspoort zou hebben getoond aan de immigratiecontrole in Delhi. Uw verklaringen met betrekking tot uw binnenkomst op het Schengengrondgebied zijn dus niet aannemelijk. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers) (CGVS, p. 14). Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. Het vermoeden bestaat dan ook dat u mogelijks een Nepalees paspoort en staatsburgerschapskaart achterhoudt om iets te verhullen (uw vertrek met eigen paspoort uit Nepal, eerder vertrek uit Nepal, etc.).

Voorts komt uw geloofwaardigheid nog meer in gedrang door een aantal eigenaardigheden en ongerijmdheden in de door u afgelegde verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde dat u voor de eerste maal in contact kwam met leden van de YCL na de inhuldiging van het voetbalplein op 1/01/2064 (14 april 2007) waarvoor u de districtvoorzitter van Lamjung had uitgenodigd. Ze verweten u dat u als leider van een jeugdvereniging aan politiek deed (CGVS, p. 16). Niet veel later opende u in uw dorp een winkel. Enkele maanden na de opening begonnen leden van de YCL donaties te eisen en u te bedreigen. U werd ook geslagen en vluchtte uiteindelijk naar Kathmandu waar u twee jaar lang zonder enig probleem leefde (CGVS, pp. 3-4 en p. 7). In 2066 (2009) keerde u terug naar uw dorp en in de 9de maand (december 2009/januari 2010) opende u opnieuw een winkel. Leden van de YCL eisten wederom hoge bedragen die u weigerde te betalen. Op 10/07/2067 (17 oktober 2010) kon u vluchten van bij u thuis nadat u tijdens een gevecht in uw achtertuin vier à vijf leden van de YCL versloeg met uw wapen gemaakt van stokken (CGVS, pp. 21-23). U denkt dat ze u nog steeds viseerden omdat u vroeger voorzitter was van de jeugdvereniging en lid was van de RPP-N (CGVS, p. 22 en p. 25). Vooreerst dient er op gewezen te worden dat dit een blote bewering betreft die u niet hebt gestaafd aan de hand van concrete feiten of elementen. Er dient te worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat u na twee jaar opnieuw om dezelfde reden – in casu uw voorzitterschap van een jeugdvereniging – als in 2064 (2007) problemen zou kennen met leden van de YCL. Dit is des te meer eigenaardig gezien u al vanaf uw vlucht naar Kathmandu in 2007 stopte als leider van de vereniging en u zich er niet meer voor inzette. U verklaarde zelf dat de vereniging na uw vlucht nog steeds verder deed met haar activiteiten en er een nieuwe voorzitter werd aangesteld (CGVS, p. 21). Het is immers uiterst bevreemdend dat ze u opnieuw zouden bedreigen, terwijl u verklaarde dat niemand anders die lid was van de jeugdvereniging bedreigingen van de YCL heeft gekend. Toen u werd geconfronteerd met de vraag waarom u opnieuw zou worden geviseerd door de YCL, diende u ook het antwoord schuldig te blijven en gaf u zelf toe dat u geen idee hebt waarom ze u

nog viseerden (CGVS, p. 25). Bovendien kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat u eigenhandig met enkele stokken vier à vijf maoïsten in uw tuin versloeg en vervolgens te voet kon wegvlugten (CGVS, pp. 22-23). U verklaarde opnieuw naar Kathmandu te zijn gevlucht. U verbleef één nacht bij uw vriend Dharma en nadien bij de smokkelaar, Devendra genaamd. U beweerde dat maoïsten u kwamen zoeken bij Dharma thuis. U hebt er geen enkel idee hoe ze wisten dat u daar verbleef (CGVS, p. 23). In het licht van bovenstaande, in casu dat u voordien tijdens uw tweejarig verblijf in Kathmandu nooit problemen hebt gekend, is het allerminst aannemelijk dat uw belagers de tweede keer wel naar u op zoek waren en uw verblijfplaats vonden.

Wat betreft uw bewering dat u in 2066-2067 (2009-2010) ook werd geïnterviewd omwille van uw vroegere lidmaatschap en sympathie voor de RPP-N partij (CGVS, p. 22), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen politieke activiteiten had en niet geïnteresseerd was in politiek (CGVS, p. 8 en p. 10) met als gevolg dat het allerminst aannemelijk is dat u om die reden nog zou geïnterviewd worden. Daarenboven dient nog te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat royalistische sympathieën op zich geen voldoende basis vormt om doelwit te zijn van de maoïsten. Zowel het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) als het OHCHR (Office of the High Commissioner for Human Rights), organisaties die reeds geruime tijd op het terrein aanwezig zijn en de mensenrechtensituatie op de voet volgen, zijn niet op de hoogte van incidenten, specifiek gericht tegen personen met royalistische sympathieën of affiliaties. Zij wijzen er ook op dat verscheidene royalistische partijen politiek actief blijven en over vertegenwoordigers beschikken in het huidige parlement.

Bovenstaande vaststellingen zetten uw geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen het lokale niveau niet overstijgen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om eventuele nieuwe problemen met leden van de YCL van het district van Lamjung uit de weg te gaan. In dit verband dient te worden toegevoegd dat uw ouders – hoewel ze persoonlijk nooit problemen hebben gekend met maoïsten – na uw vertrek uit Nepal zijn verhuisd naar Pokhara, district Kaski, en er nooit problemen hebben gekend (CGVS, p. 5 en p. 26). Uw bewering dat het probleem zich opnieuw zou kunnen voordoen elders in Nepal en dat ze u zeker en vast opnieuw zouden vinden en doden (CGVS, p. 26), is een loutere veronderstelling die niet op enig objectief gegeven gestoeld is. U verbleef immers gedurende twee jaar probleemloos in Kathmandu (CGVS, p. 7). Uit bovenstaande bleek tevens dat uw verklaring tijdens uw tweede verblijf in Kathmandu te zijn gezocht door maoïsten niet aannemelijk is. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat uw belagers al lang de mogelijkheid hebben gehad om u te vermoorden, antwoordde u dat u gewoon niet in Nepal kan blijven. Nadien wijzigde u uw verklaringen en gaf u toe dat u omwille van financiële problemen op dit moment niet naar Nepal kan terugkeren. U verklaarde dat u wel degelijk elders in Nepal kan wonen maar dat u nu nog niet de financiële mogelijkheden hebt om u in goede economische omstandigheden in Nepal te vestigen (CGVS, pp. 26-27). Dit is echter een motief van uitsluitend socio-economisch aard dat geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw staatsburgerschapskaart bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, welke niet ter discussie staan. Het kaartje van het Sheraton hotel in Qatar bevestigt enkel dat u daar gewerkt, hetgeen niet wordt betwist.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw vriendin, Manita Budhathoki, afstand heeft gedaan van haar asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en brengt kritiek uit op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondermijnd wordt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2. Uit de bestreden blijken de verschillende motieven op basis waarvan het Commissariaat-generaal heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, met name: de ongeloofwaardigheid betreffende de beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten, ongerijmdheden en eigenaardigheden in verzoekers verklaringen omtrent de nieuwe bedreigingen nadat de verzoeker zonder problemen twee jaar in Kathmandu had verbleven, de geringe aannemelijkheid van zijn verklaring dat hij nog steeds wordt gevisieerd omwille van zijn royalistische sympathieën of affiliaties en de vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde problemen het lokale niveau (district van Lamjung) niet overstijgen en dat de verzoeker met zijn verklaring dat hij wel degelijk elders in Nepal kan wonen, doch dat hij daartoe nog niet over de financiële middelen beschikt, niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen.

2.3. Wat de ongeloofwaardigheid van de reisroute betreft, stelt de verzoeker dat het in Europa helemaal niet onmogelijk is om te reizen met een vals paspoort en dat er in tegenstelling tot hetgeen de Commissaris-generaal oordeelde, geen grondige controle gebeurt van de paspoorten. De verzoeker verwijst hiertoe naar het feit dat een bekende Vlaamse presentator met een vals paspoort van Charleroi naar Londen is gevolgen. Het desbetreffende internetartikel voegt hij toe aan het verzoekschrift.

De Raad merkt op dat verzoeker met haar uiteenzetting de motivering in de bestreden beslissing niet ontkracht dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn reisroute. Met het door hem bijgevoegde internetartikel –dat overigens dateert van 2002- weerlegt hij geenszins de motivering in de bestreden beslissing die specifiek betrekking heeft op de situatie van Nepalese onderdanen die vanuit Delhi, India naar Frankfurt vliegen. Ook het artikel *"Crossing Borders: how terrorists fake passports, visas and other identity documents"* dat als bijlage bij het verzoekschrift is gevoegd maar waar in de uiteenzetting van het middel niet expliciet wordt naar verwezen, kan geen ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van de reisweg en de reisdocumenten. Beide artikelen bieden immers geen antwoord op de andere zwaarwegende bevindingen aangaande de vluchtroute van verzoeker, met name zijn volstrekke en onaanvaardbare onwetendheid over de reisdocumenten die daarbij werden gebruikt en het gegeven dat dit niet aannemelijk is nu verzoeker gedurende zijn reis daarmee een verhoogd risico loopt om te worden onderschept. Zelfs wanneer niet wordt verwacht dat alle details van een paspoort gekend zijn, wordt wel verwacht dat een persoon die reist met een vals paspoort essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, de geboortedatum en –plaats, verkregen visa en het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, kan meedelen. Dit gelet op de reële kans die hij loopt om bij een controle tegengehouden en ondervraagd te worden omtrent de identiteit en het reisdoel. Uit informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, en die is opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie, stukken 3 en 4) blijkt dat in de Indira Gandhi Internationale luchthaven te New Delhi, vanwaar verzoekster stelt naar Frankfurt te zijn gevlogen, veelvuldig individuele identiteitscontroles worden doorgevoerd en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent reisdocumenten en identiteit, telkens individueel. Tevens blijkt dat in de luchthaven in Frankfurt elke persoon die via deze luchthaven de Schengenruimte binnenkomt individueel wordt gecontroleerd. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat de smokkelaar verzoekster dermate onvoorbereid zou laten reizen en daarmee zichzelf en zijn netwerk in gevaar zou brengen. De ongeloofwaardigheid van verzoekers reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten wordt niet weerlegd en de Raad is van oordeel dat hierdoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoeker in ernstige mate wordt ondermijnd.

2.4. De verzoeker herhaalt voorts dat hij niet weet waarom de leden van het YCL hem nog steeds lastig bleven vallen, ondanks het feit dat hij geen partijvoorzitter meer was. De verzoeker merkt op dat het

voor hem even verbazingwekkend is dat hij twee jaar na de feiten nog steeds lastig gevallen werd. Het is volgens de verzoeker wel een feit dat hij bedreigd is en zelfs twee keer is geslagen.

De Raad wijst erop dat de verzoeker zich te dezen beperkt tot het herhalen en bevestigen van zijn eerdere verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De verzoeker doet dit niet en bijgevolg blijft het desbetreffende motief overeind.

2.5. Aangaande de onwaarschijnlijkheid dat de verzoeker actueel nog zou worden gevisieerd omwille van zijn lidmaatschap en sympathie voor de conservatieve en royalistische RPP-N partij in Nepal stelt de Raad vast dat dit standpunt van de verwerende partij wordt bevestigd in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker weerlegt deze informatie niet en betwist ook niet de daaruit door de verwerende partij getrokken conclusie. Ook dit motief blijft derhalve onverminderd overeind.

2.6. Met betrekking tot de vaststelling dat de verzoeker over een binnenlands vluchtalternatief beschikt, wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld: *“Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen het lokale niveau niet overstijgen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om eventuele nieuwe problemen met leden van de YCL van het district van Lamjung uit de weg te gaan. In dit verband dient te worden toegevoegd dat uw ouders – hoewel ze persoonlijk nooit problemen hebben gekend met maoïsten – na uw vertrek uit Nepal zijn verhuisd naar Pokhara, district Kaski, en er nooit problemen hebben gekend (CGVS, p. 5 en p. 26). Uw bewering dat het probleem zich opnieuw zou kunnen voordoen elders in Nepal en dat ze u zeker en vast opnieuw zouden vinden en doden (CGVS, p. 26), is een loutere veronderstelling die niet op enig objectief gegeven gestoeld is. U verbleef immers gedurende twee jaar probleemloos in Kathmandu (CGVS, p. 7). Uit bovenstaande bleek tevens dat uw verklaring tijdens uw tweede verblijf in Kathmandu te zijn gezocht door maoïsten niet aannemelijk is. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat uw belagers al lang de mogelijkheid hebben gehad om u te vermoorden, antwoordde u dat u gewoon niet in Nepal kan blijven. Nadien wijzigde u uw verklaringen en gaf u toe dat u omwille van financiële problemen op dit moment niet naar Nepal kan terugkeren. U verklaarde dat u wel degelijk elders in Nepal kan wonen maar dat u nu nog niet de financiële mogelijkheden hebt om u in goede economische omstandigheden in Nepal te vestigen (CGVS, pp. 26-27). Dit is echter een motief van uitsluitend socio-economisch aard dat geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.”*

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich, in weerwil tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt overwogen, niet elders in Nepal zou kunnen vestigen. Dit klemmt des te meer nu hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf het volgende verklaarde toen hem gevraagd werd of hij nog iets wenste toe te voegen: *“misschien kan ik leven in arme omstandigheden elders in Nepal, maar ik wil graag leven op een goede manier, dus als ik na een tijdje een financiële bron heb, dan kan ik gemakkelijk leven. Ik denk niet dat het allemaal valt binnen de vluchtelingenprocedure”* (gehoorverslag CGVS, p. 27). Hij verklaarde daarbij ook nog dat hij graag 2 à 3 jaar in België wil blijven en dat hij daarna zelf terug gaat (idem). Deze toch wel opmerkelijke verklaringen ondergraven in grote mate de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoeker. Hij kwam immers het land binnen in december 2010 en wenst hier blijkens zijn eigen verklaringen maar 2 à 3 jaar te verblijven, tot hij de financiële middelen heeft om “gemakkelijk te leven” (gehoorverslag CGVS, p. 27 *in fine*). Samen met de commissaris-generaal, is de Raad van oordeel dat de verklaringen van de verzoeker er op wijzen dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten om redenen van socio-economisch aard, wat op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.7. In de uiteenzetting van het middel stelt de verzoeker ook dat, indien hij terugkeert, artikel 3 van het EVRM wordt geschonden omdat hij is gevlucht. Hij stelt tevens dat het algemeen gekend is dat Nepal een van de meest corrupte landen is, en verwijst hiertoe aantal persartikelen en een rapport van Human Rights Watch van december 2011.

Wat verzoekers verwijzingen naar de *“huidige situatie te Nepal”* betreft, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen

dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Zijn asielrelaas is van alle geloofwaardigheid ontdaan en verdient het dan ook niet te worden getoetst aan de vluchtelingendefinitie. Waar hij dus wijst op de corruptie en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst dat zou blijken uit de bij zijn verzoekschrift gevoegde rapporten, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Voorts, wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, en daargelaten het gegeven dat artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Ter zake kan dus worden verwezen naar wat volgt :

2.8. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker haalt geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij ook nu niet aantoonde dat hij een reëel risico zou lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Hij brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg slaagt de verzoeker er niet in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maken.

2.9. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS